

full dominical

Església de Menorca

Número 2166 - Any XLIII - 4 febrer 2024

“Amar es el don más grande, y lo recibimos cuando damos espacio al Señor en la oración, cuando acogemos su presencia en su Palabra que nos transforma y en la humildad de su Pan partido”.

(Papa Francisco)

En la jornada del malalt

NO ÉS BO SENTIR-SE TOT SOL

En Juan-Carlos Martínez i Ana Urdiales, matrimoni cristià de Cartagena, contem com han encarat la malaltia en el si de la seva família. Açò m'ha fet pensar quanta veritat contenen les paraules del Creador «no és bo que l'ésser humà estigui tot sol». El relat d'aquest matrimoni l'he trobat en la revista d'espiritualitat de St. Carles de Foucauld «IESUS CARITAS».

La màxima d'aquesta família «que hi estem de bé!» insinuava que el fet de sentir-se a gust no depenia ni de la salut ni del benestar econòmic, sinó de trobar-se segurs en les mans de Déu segons l'oració de Carles de Foucauld: «Pare meu, m'abandon a tu, fes de mi el que vulguis».

La petita Teresa, de 2 anys, i també el seu germà Javier de 7, van caure seriosament malalts. Més tard la mare va haver de ser intervinguda per un càncer de pit. Compartien la convicció que «Déu dona la seva gràcia a qui la necessita»; i que el sofriment fa brollar de les persones del voltant allò de millor que duen dedins: en saber que en Javier perdria els cabells amb el tractament, els seus companys de classe es van rapar tots solidaris amb ell. I molts, de prop

i d'enfora, s'hi van unir amb la pregària per tal que «Jesús hi fes present la seva vida».

D'acord amb una proposta dels pares, en Javier oferí a Déu tot allò que li estava passant perquè es curés la seva cosina Lucía afectada d'un tumor cerebral, i també pels capellans i les vocacions sacerdotals. «La enfermedad de Javier —escriuen els pares— no sólo ha sido una catequesis para él, sino también para sus hermanos: han descubierto que Dios no quiere nuestro sufrimiento sino que lo permite del mismo modo que lo permitió a su Hijo para lograr que se realicen cosas maravillosas: algunas de ellas no las veremos hasta llegar al cielo. Y también para nosotros que,

aunque sin parar de rezar ..., en todo momento hemos tenido claro que, si no se cumplían nuestras peticiones, nada hubiera salido mal, porque algo que hemos inculcado a nuestros hijos desde pequeños es que nuestra meta es el cielo, nuestra esperanza es compartir la alegría de Dios, quien se alegra con todos sus hijos cuando están en casa».

En les obligades absències dels pares fora de casa, els majors es van encarregar dels més petits i, entre altres normes, hi van posar aquesta: «es pot plorar, però mai tot sols». L'objectiu era estar junts i estalonar-se els uns als altres. Finalment, tot acabà bé: n'Ana no va haver de menester la quimioteràpia, na Teresa rebé l'alta definitiva sense seqüeles, i en Javier acabà amb èxit el tractament. Els pares conclouen que la màxima «qué bien estamos» es la expresión de una fe y una esperanza que siempre hemos pedido a Dios y que Dios nos ha regalado».

«No és bo sentir-se tot sol», sobretot en la malaltia. Si hi ha esperit comunitari, «quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell».

Joan Febrer Rotger

“Donar esperança en la tristesa”

Aquest és el lema de la Jornada Mundial del Malalt. Aquesta jornada va ser instituïda el 1992 per Sant Joan Pau II, que va establir que se celebri cada 11 de febrer, en la memòria litúrgica de la Mare de Déu de Lourdes.

Avui són moltes les persones que experimenten sofriment psicològic. Hi ha una tendència creixent en els darrers anys de problemes d'ansietat, depressió o dificultats per agafar el son. Espanya encapçala la llista de països que consumeixen més ansiolítics. El que constata, entre altres coses, un increment de patiment psicològic i emocional important.

Per a l'Església, la salut no només fa referència al cos, sinó sobretot a la integritat de la persona amb tots els seus components psicològics, socials, culturals, ètics i espirituals. En aquesta direcció, des del Departament de Pastoral de la Salut, enguany han decidit centrar la Jornada Mundial del Malalt en la cura i acompanyament de les persones que pateixen aquesta angoixa que es manifesta en la tristesa, la pena, el desànim o l'ansietat, amb el propòsit de “Donar esperança en la tristesa”, per anunciar amb el profeta Jeremies: “Convertiré la seva tristesa en goig, els alegraré i alleujaré les seves penes” (Jer 31, 13).

Diumenge V de Durant l'Any

Lectura del llibre de Job 7, 1-4.6-7
Job digué als seus amics: "L'home a la terra, ¿no està sotmès a servitud, no passa la vida com un jornalero? Com un esclau desitja seure a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi, m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Totd'una que em fic al llit ja pens: ¿Quan serà de dia perquè em pugui aixecar? I estic ansiós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora; ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordau que la meva vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran veure la felicitat."

Salm responsorial 146

R: Alabad el Senyor que conforta els cors desfets.

Lectura de la 1ª carta de sant Pau als cristians de Corint 9, 16-19. 22-23
Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli; hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes! Si jo m'ho hagués cercat, podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho cercat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. ¿Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treball per difondre l'evangeli, no el convertesqui en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo som lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els dèbils, m'he fet dèbil com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que sigui necessari per poder-hi tenir part.

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

I, 29-39

En aquell temps Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó jeia amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar sa mà, i la va fer aixecar; la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li dugueren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia reunit davant la porta, i ell va curar molts de malalts de diverses malalties; va treure també molts de dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era. De bon matí, quan encara era fosc, es va aixecar, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó amb els seus companys sortí a cercar-lo. Quan el trobaren, li digueren: "Tothom vos cerca." Ell els digué: "Anem a altres llocs, als pobles vesins, i també hi predicaré, que aquesta és la meva missió." I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i traient els dimonis.

Lectura del libro de Job 7, 1-4. 6-7
Job habló diciendo: «¿No es acaso milicia la vida del hombre sobre la tierra, y sus días como los de un jornalero? como el esclavo, suspira por la sombra, como el jornalero, aguarda el salario. Mí herencia han sido meses baldíos, me han asignado noches de fatiga. Al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré? Se me hace eterna la noche y me hartó de dar vueltas hasta el alba. Corren mis días más que la lanzadera, se van consumiendo faltos de esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, que mis ojos no verán más la dicha»

Salmo responsorial 146

R: Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios 9, 16-19. 22-23

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero, si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces, ¿cuál es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles; me he hecho todo a todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y todo lo hago por causa del Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

Lectura del santo Evangelio según san Marcos

I, 29-39

En aquel tiempo, al salir Jesús de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, e inmediatamente le hablaron de ella. Él se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirles. Al anochece, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios; y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar. Se levantó de madrugada, cuando todavía estaba muy oscuro, se marchó a un lugar solitario y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron en su busca y, al encontrarlo, le dijeron: «Todo el mundo te busca». Él les respondió: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido». Así recorrió toda Galilea, predicando en las sinagogas y expulsando los demonios.

Pregar no és perdre el temps

En aquesta jornada hi ha resumida la missió de Jesús: ell ha vingut a aixecar els homes ferits en el seu cos i en el seu esperit. Si ha agafat la mà de la sogra de Pere, ha hagut d'agafar les mans dels esguerrats de la vida que s'empentejaven al llarg del seu camí. Ell ens ha vingut a dir, pel seu exemple, que nosaltres som cridats a entrar en relació amb Déu: "La glòria de Déu és l'home vivent, la vida de l'home és la visió de Déu", deia St. Ireneu. Si Jesús es retira a un indret desert, no és per fugir del món, sinó per parlar del món al seu Pare. Proclama la Bona Nova. Així, per tant, quina és la Bona Nova sinó l'alliberament de la humanitat? ¿No és per l'exemple que ens dona Jesús: allargar les mans als nostres germans en humanitat i a la vegada aixecar els ulls vers Déu en la pregària? Missió i contemplació no s'oposen, sinó tot al contrari es complementen i s'enriqueixen mútuament.

Així Jesús ens fa comprendre que els miracles són signes que ens parlen d'una altra realitat: la seva victòria sobre el mal capaç de matar l'home, el pecat, el refús de l'amor. És per açò que el seu Pare l'ha enviat. Jesús s'ha d'alimentar d'aquesta voluntat del Pare, per portar-la fins al final. Dedicar temps a la pregària no és perdre el temps. Per contra, és que la voluntat del seu Pare l'amari sempre més. Jesús ho vol fer comprendre als seus deixebles (a nosaltres) que se'ns fa necessari arrelar-se sempre més endins en aquest amor del Pare. Llavors podran (podrem) convertir-se en testimonis eficaços d'aquest amor que, sens dubte, es vessarà en el servei dels pobres i dels malalts, i que obrirà el seu vertader destí: la vida eterna a prop del Pare.

No se'ns demana l'impossible, però pot ser, en una o altra ocasió, podem testimoniar la nostra fe en aquesta Bona Nova: en la nostra manera de reaccionar davant de les preocupacions de la vida (preocupacions materials, problemes de salut, incerteses en les nostres relacions), per la nostra manera de mesclar o no Déu en els problemes dels homes, per les paraules de consol que sabrem dir a algú que cerca, que dubta, que pateix, o encara per les paraules d'esperança que gosarem dir, amb respecte, davant d'una situació difícil. Anunciar l'Evangeli, pot ser simplement deixar transparentar la força que ens amara com a pares, com avis, com a vesins, com a colla d'amics i com a companys de feina.

Josep Sastre

pregar amb els salms

Perfum enamorat (Salm 141)

Que pugi el meu prec davant tu com l'encens, alç aquestes mans com l'ofrena del capvespre (Sl 141,2). El salm 141 és una pregària de súplica per a persistir en l'honradesa i la bondat.

Els antics cristians el resaven mentre anaven encenent els llums del temple. L'encens és una resina de l'arbre del mateix nom, considerat un perfum excel·lent que s'oferia a Déu com a símbol de la pregària que pujava cap a Ell. També el perfum d'encens tenia una finalitat pràctica: esvaïr les males olors pròpies d'una societat on eren impossibles les més mínimes mesures d'higiene que avui feliçment tenim.

En el salm l'oració que puja com l'encens, fa referència al "culte autèntic"

(Rm 12,1): La vida mateixa és perfum d'encens quan és compassiva i fraterna. L'orant sent la pròpia fragilitat i per açò prega. Troba en Déu un estaló per mantenir-se en el camí de fer el bé, "una vida profundament humana és un propòsit de la persona i quelcom emparat per Déu, per açò prega, per a sostenir el propòsit humà amb la força del mateix Déu" (F. Aizpurúa). Hi ha vides que adquireixen valor d'ofrena. L'encens de vides lliurades a cuidar els fràgils. L'encens de persones treballadores i d'empreses honrades. L'encens de qui treballa en camps de refugiats. L'encens de tantes vides de bones persones, anònimes, que deixen fragància de bonat.

Gadi Bosch Pons

plomes del periodisme catòlic 22

Antoni Coll Marquès (i III)

La lectura dels textos d'Antoni Coll/José Román evidencia que el seu propòsit essencial no era informar ni tampoc opinar, sinó ajudar a modelar la realitat del seu temps d'acord amb la doctrina de l'Església.

És molt eloqüent en aquest sentit l'article «Renovación social», publicat en portada per *El Iris* dia 3 d'agost del 1918. Val la pena llegir-ne un petit fragment: «el procedimiento socialista cada vez más desacreditado camina veloz hacia su estruendoso fracaso. Los sindicatos y patronatos católicos de todas las órdenes adquieren cada día nuevas proporciones, haciendo presagiar hermosos días de gloria para nuestra querida nación. Y... ¿nuestra patria chica, nuestra querida Menorca, duerme aún el sueño letárgico, causa de la postración de nuestra España?».

Amb aquest article, el seminarista

Antoni Coll Marquès proposà la creació de sindicats catòlics que oferissin una alternativa enfront dels moviments d'esquerres, els quals aleshores predominaven de manera majoritària. La idea rebé el suport del capellà castrense Antonino Arnal, que exercia l'apostolat periodístic a Maó —damunt les pàgines d'*El Bien Público*— amb el pseudònim «P. de Campo».

Per a materialitzar aquest projecte, el maig del 1919, viatjà a Menorca el pare Pere Tura, delegat de la Confederació Nacional Catòlica-Agrària. Amb el seu suport es van fundar sindicats catòlics a Ciutadella, Maó, Alaior, es Mercadal, Ferreries, es Migjorn Gran, Sant Lluís i Sant Climent. A més a més, dia 16 de maig es va celebrar as Mercadal la constitució de la Federació Catòlica-Agrària de Menorca.

Miquel Pons Portella

l'entrevista a:

Mn. FRANCESC CARMONA

Mn. Francesc Carmona és delegat de Pastoral de la Salut a Mallorca.

Ha participat en la Jornada Mundial del Malalt celebrada al Seminari Diocesà de Menorca sota el lema «Donar esperança en la tristesa».

Com podem donar esperança en la tristesa?

-La tristesa és una experiència natural i molt humana, com també dolorosa, però a la vegada ens pot ajudar a fer un procés d'acceptació que ens permet superar fracassos i pèrdues i ens connecta amb la nostra interioritat. Ajudar a activar l'esperança no és altra cosa que trobar sentit al que s'està vivint, i alhora connectar amb el futur que li reclama viure amb tota intensitat el present de vegades dolgut i malalt, que està en crisi, però també amb criteris de reconciliació, de confiança i de pau com a factor terapèutic que dona suport i consol. Aquest procés necessita un acompanyament que ajudi al procés adaptatiu, on la persona pot gestionar la seva biografia des de categories que l'ajuden a vivificar no sols el passat o el present, sinó també el futur esperançador. Cal escoltar amb força i tendresa, com també escoltar el pacient, la seva història, les seves angoixes i les seves pors.

Quin acompanyament es fa als malalts des de la Pastoral de la Salut?

-Acompanyar és una actitud conscient de voler estar a la "taula vital" del qui pateix, acollint la seva veritat i els seus anhels de salut, confort i seguretat, estant al costat del qui pateix, amb amor i competència, que transcendeix els límits de la professió per convertir-se en una missió, com diu el papa Francesc. És una presència qualificada com a Església en el món de la salut el seu aspecte més ample que engloba, l'acompanyament pastoral tant del malalt com de la seva família, sensibilització i promoció de la salut en les nostres comunitats cristianes.

Amb quin objectiu va presentar la ponència?

-La ponència té com a principal objectiu donar valor a la necessitat de fer un acompanyament pastoral en moments de patiment o tristesa, no donant respostes, sinó més aviat acompanyant terapèuticament perquè l'altre pugui curar les ferides i pugui trobar esperança. Aquesta acció no sols generarà salut a l'ajudat sinó també a qui ajuda, perquè aquí rau el veritable objectiu d'aquesta acció prosocial, el benestar de tots que en molts i la majoria de casos no és absència de patiment, sinó acceptació o superació.

Quines són les prioritats d'acció de la Pastoral de la Salut?

-Il·luminar amb la fe els problemes del món de la salut i contribuir a la humanització de les estructures sanitàries. Coordinar les accions pastorals de la diòcesi. Ajudar a recuperar el sentit de la vida al malalt i ajudar els familiars. Fomentar la formació dels agents sanitaris, sensibilitzar la comunitat eclesial i col·laborar amb la humanització de la salut dels professionals i institucions sanitàries.

Toni Olives Camps

Unos por otros y Dios por todos.	BOLETÍN DE LA FEDERACIÓN DE SINDICATOS CATÓLICOS AGRARIOS DE MENORCA	EL IRIS DIARIO CATOLICO
Año I	Ciudadela (Menorca) 5 de Julio de 1919	Núm. 1

Capçalera
Butlletí
Federació
Sindicats
Catòlics
Agraris

Agenda

Campaña de Manos Unidas contra el Hambre
Conferencia a cargo de Alberto Martínez García sobre el tema **“Menorca y Filipinas: territorios insulares unidos para que ‘el efecto ser humano’ ayude a salvar el planeta”**.

-El martes 6 de febrero, a las 19.30 h, en el Ateneo de Maó.

-El miércoles 7 de febrero, a las 18.30 h, en el Cercle Artístic de Ciutadella.

Festa de Santa Eulàlia

Celebracions a la parròquia de Santa Eulàlia, a Alaior:

-Diumenge 11 de febrer, a les 10.30 h, Missa major de la festa de Santa Eulàlia. I a les 19.30 h concert a càrrec de la coral Cor de Gospel. Entrada gratuïta.

-Dilluns 12 de febrer, a les 19.30 h, Missa de Santa Eulàlia.

-Els dies 12, 13, 14 i 15 de febrer la llum de Santa Eulàlia, de les 16.30 fins a les 17.30 h a l'interior de l'església.

Jornada Mundial del Malalt

A la parròquia de la Mare de Déu del Carme, a Maó: dissabte 10 de febrer, a les 10.30 h, res del rosari pels malalts. Tot seguit, a les 11 h, celebració de l'Eucaristia amb motiu d'aquesta jornada.

Setmana del Matrimoni i la Família

-Dissabte 17 de febrer, a les 9.30 h, al Seminari Diocesà (Ciutadella) l'activitat **“Escapada XA3”**: pregària, dinàmiques, reflexió en parella i en petits grups, Eucaristia, etc.

-Diumenge 18 de febrer, a les 17 h, pregària familiar al Santuari de la Mare de Déu del Toro.

Notícies nostres

La unitat dels cristians: do, camí i missió

Del 18 al 25 de gener es va celebrar la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Un any més, la diòcesi de Menorca es va unir a aquesta iniciativa que ens convida a recordar que l'amor de Déu agermana a tots els cristians i és més fort que les diferències.

El 20 de gener va tenir lloc una pregària a l'església de Santa Margarita des Castell, amb la participació de les comunitats anglicana, catòlica i evangèlica. Es va meditar la paràbola del bon samarità (Lc 10, 25-37) i el bisbe Gerard va destacar que **“l'Església ha de ser un lloc d'acollida**

per als homes i dones que cerquen una comunitat sana.”

El 23 de gener es va celebrar una pregària a l'estil Taizé a l'església de Santa Maria, a Ferreries, i es va compartir aquesta reflexió: **“l'exemple del bon samarità ens mou a preguntar-nos com servim els altres. Ell li dona a aquest home el vi i l'oli, l'assisteix i li ofereix esperança. Què podem donar nosaltres per curar aquest món ferit?”** Finalment, el 24 de gener la parròquia de Sant Antoni Maria Claret, a Ciutadella, va acollir una pregària compartida amb la comunitat evangèlica, en un ambient molt fraterne i amb el desig de repetir aquesta experiència.

Jornada de formació cofrade

“Siempre en la Iglesia; nunca unos sin los otros”

El 27 de gener, en el Santuario de la Virgen de Monte Toro, el obispo Gerardo ofreció una jornada de formación a los cofrades de Menorca, en la que les expresó que **“las imágenes, las procesiones, los actos que organizáis deben ser expresión de una gran fe, de una vivencia de fraternidad, tal y como nacieron en sus orígenes, de una comunión eclesial ejemplar, de un deseo de transmitir el amor a Dios y al prójimo”**.

Finalmente, manifestó la importancia de ser una Iglesia en misión y que **“toda la diócesis y no sólo las cofradías sigan este itinerario de renovación para hacer más creíble el Evangelio en el siglo XXI”**.

Caritas amb Terra Santa

Caritas Espanyola respon a la crida d'emergència de Caritas Jerusalem per a portar ajuda humanitària a la Franja de Gaza. Hi ha dos objectius essencials:

-Ofereix atenció primària en salut a 7.000 persones.
-Fer arribar diners en efectiu a 2.750 famílies per cobrir les necessitats bàsiques en una situació d'enorme increment dels preus. 500 d'aquestes famílies viuen a Cisjordània, on el bloqueig els impedeix continuar amb les feines o els mitjans de vida. Aquesta crida necessita aconseguir 2,95 milions d'euros per atendre 35.720 persones.

A Caritas Espanyola ja han atès la crida de Caritas Jerusalem amb un primer enviament de 250 mil euros que es destinaran íntegrament a atendre les famílies a Gaza. Es necessita el suport de tota la societat per atendre les víctimes del conflicte i donar-los suport davant les dures condicions de vida

que pateixen. Caritas Menorca, conjuntament amb Caritas Espanyola, col·labora amb Caritas Jerusalem des de fa 10 anys impulsant programes de cooperació a Cisjordània, i també ho va fer en ajuda humanitària durant la pandèmia.

Podeu col·laborar a través dels comptes de Caritas Menorca, indicant **“EMERGÈNCIA Terra Santa”**:

CaixaBank: ES70 2100 0055 51 0103680278

Colonya: ES05 2056 0012 2710 0338 1611

Bizum: 00074

COL·LABORA
INDICANT "EMERGENCIA TERRA SANTA"
CAIXABANK: ES70 2100 0055 51 0103680278
COLONYA: ES05 2056 0012 2710 0338 1611
BIZUM: 00074

